

עין משפט נר מצוה

בו א מיי פ"ב מהל' מקואות הל' טו סמג עשין רמח טוש"ע י"ד סי' קלח סעיף ה' ור"ב אלפס שטעות רלגן:]

בו ב ג ד מיי שם פ"א הלכה יב סמג שם טוש"ע י"ד שם סעיף א':
בוח ה מיי פ"ד מהל' אסורי ביאה הל' ז סמג עשין רמח טוש"ע י"ד סי' קלז סעיף ג':

בם ו ח ט מיי שם הל' טוש"ע שם סעיף ד' [ונר"ב אלפס שם רלג']

י [נמיי פ"א שם הל"ז ופ"ה מהל' מנזמאי משכח ומשכח הי"ט:]

ג ב מיי פ"ב מהלגות מקואות הל' טו סמג שם טוש"ע י"ד סי' קלח סעיף ו':

תוס' הרא"ש

השחי' וכמוכסן זיתים לבית העזרות. וכת"כ מיעזאי איפכא לכל מראה עיני הכהן פרט לבית הסתרים מכאן אמרו האיש בעודו לבית הסתרים פ"י ביה העזרה זיתים לבית העזרה והאשה כאורגת לבית הסתרים וכמניקה תחת הדר: רובו ומקפיד עליו חוצץ. פרש"י דהיינו בשעור אבל בגופו אפילו מיעוט ואינו מקפיד חוצץ. וקשה לפרושו מהא דאמר בהערל מערבות שנתיידיה בנה אין צריך טבילה. ופרקי אי מדר יצחק אמר דא"ר יצחק רובו כולו מי אמר ולא קאמר אימור דאמר ר' יצחק שעור בשור מי אמר. אלמא ר' יצחק אכל הגוף קאי. ועוד גבי כנרים תנן שיעור בחציצתן במס' מקואות ומיתו לה בספר אלו קשרים על המרדעת חוצץ רשב"ג אמר עד כאמר האיטלקי וכוכוזים טבילת ביום דם טהאת אמרינן רבב על בגדו חוצץ ואם מוכר דלא אינו חוצץ אלמא בגוף הכלי תלוי בשיעורא ובקפידא והה"נ באדם. ועי'ק דאמאי איצטריך את בשור את הטפל לכשרו ומאי יהו שערו תיפוק לי מהלכה כיוון דלא נישתנית אלא בשער. אלא ודאי ר' יצחק בחציצת הגוף איירי הילכך איצטריך את בשור לרבות חוצץ: לייבבל ביממא דד'. צ"ל משום סרך בתה שהיא סוברת שאמה טובלת ביום ז' ותעשה גם היא כן ותבא לידי ספק. ואין לומר דלא שייך סרך בתה אלא לדירהו שהיו נוהגין כיון נדה דאורייתא ואיכא למיחש שמא תטבול בתה בשביעי לנדחת ביום וטבילתה זו כמאז דליחא אבל משום סרך בתה שמתבולל בשביעי האדינא מדרבנן בעלמא הוא ולא חיישינן. הלא ליתא דבא במחזות חיקן משום אבולאי למיטביל ביממא דתמניא הא לאו משום אבולאה הוה אסור משום סרך בתה. ובימיזי כבר היה תקנת ר' יודא כדא"ל רב פפא לרבא אמר דהיאנא כולחו נשי ספק זבות יננהו כו'. ורש"ם היה מחמיר שלא תטבול עד

סו:

משוּם סרך בתה. ליכא לפרושי דדוקא נדה אסור משום סרך בתה שמהא סכורה שהוא שביעי ומטבול שביעי ותשמע ואיכא כרת אצל וזה אפילו אם בתה סכורה שהוא שביעי ליכא איסורא דאורייתא אלא חששא בעלמא ביום שביעי כדר"ש הא ליכא למימר דהא אתקין יי' רבא למטבול ציממא דתמינאה במחזא משום אבולאי משמע הא לאו אבולאי אסור אע"ג דחומרל דרבי זירא היתה נוהגת בימיו וטובלת צממני כדא"ל רב פפא לאציי ולרבא מכדי האידנא כולחו ספק וצות שוינהו רבנן יי' ואציי ורבא בדור אחד היו הילכך אפי' בזמן הזה אסור לטבול בין צח' בין בט' ביום ומיהו אומר ר"ת שאין קפידא רק כשתשוב לציתה שיהיה לילה וא"ל שמהא צלילה צמימה דשזי לא יצוא לידי ספק ליכא למיחש אם מטבול היא ביום סמוך לחשיכה מטבול בתה צעוד היום גדול דמרגשת הצת צחק שמתבול סמוך לחשיכה כאלמה אצל במקום שיש לירא מפריצי העיר או מגנבים שרי כדאימא צשמעתין ורבינו משולם המיר לאשה צעיר שהיה לחוש לגנבים לחוף צע"ש צו' שלה ולטבול ביום שנת שהוא מצעוד יום משום גנבים ור"ת אסר דמרי קולי לא אשכחן דשרי הש"ס הרחקת חפיפה מטצילה וסרך צמה: **אב"ל** אמרו חכמים אסור לעשות כן שלא תבוא צ"די ספק. צ"ל אסור לעשות כן לטבול דאי אתשמיש מהו שלא תצוא לידי ספק הא כבר צאה צשעת תשמיש שמה תראה וזהו ליה למימר שלא תא' לידי ודאי ועוד היכי שרו יי' רבנן לשמש הא ודאי אמרי' לקמן צמתני' (דף עג.) הרי זה תרצות רעה גבי שומרת יום כנגד יום שטצלה צשני לראייתה וקאמר מגעה וצעילתה תלויה וכן משמע צשמעתין מדפריך ונטצלינהו ציממא דז' ומשני משום דר"ש אלמא אטצילה קאמר ר"ש דאסור ומיהו זה יש לדחות דלעולם קאי אתשמיש אצל טצילה שריא לר"ש אלא אח"כ החמירו לאסור צה הטצילה גורה שמה תשמע אצל קשה דלעיל פ' המפלת (דף כט:) צשמעתין דטועה פריך צכ"א תשמע ומשני ר"ש היא דאמר אצל אסור לעשות כן אם כן אתשמיש קאי דהא ודאי ציממא מטצלינן לה משום טצילה צזמנה מזאו וי"ל דה"פ ר"ש היא דאמר גבי ודאי וזה דאסור לעשות כן לטבול ביום שמה תצא לידי ספק לשמש שצעילתה תהא תלויה הילכך צהך טועה אע"ג דאיכא צה כמה ספקות דשמה לא היתה וזה כלל ואם היתה וזה אימר הרחיקה לידתה ושמה לא תראה אסורה לשמש לר' שמעון אצל טצילה תהא מותרת אפילו לר"ש דשרי לה לטבול משום טצילה צזמנה מזאו:

קץ

תינוקת פרק עשירי נדה

שלא. לא מיהדקי: **דצר תורה**. הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין תליין ומחליין הלכה למשה מסיני: **רוצו**. רוצו שערו קשור אחת אחת: **צומנה**. צשציעי. וצנדה דאורייתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: **צליגה**. דכתבי צה (ויקרא טו) תהיה צנדהת תהא צנדהת כל ז': **שלא צומנה**.

צשמיני: **משום סרך צסה**. שנוהגת אחריה לטבול ביום ואפילו צזמנה ואחיא לידי כרת ולא ידעה דאלמה צשמיני הוא דטצלה ביום: **אבולאי**. שוערי העיר ועוצדי כוכבים הן. ל"א צנינים של מערות היו צדרך צית הטצילה ואם תפול שם תסמכן: **ספק וצום שוינהו**. שאפילו נדה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עזמנן כדר' זירא: **ליטצלה ציממא דשצעה**. ממנה נפשך אם נדה היא הרי יום טצילתה יותר מו' לראייתה ואם וזה היא טובלת וזה ביום: **אחר מעשה**. כיון שספרה מקצת היום של ז' תטהר ע"י טצילה: **לידי ספק**. שמה תשמע צו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטצילתה פסולה: **שכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצ"ש**. דהא אינה יכולה לחוף צצנת ודינן אפשר משאי אפשר: **כולו אמרי'**. היכא דהגיע טצילתה צמוצ"ש חופפת צע"ש ואם הגיע טצילתה צמוצאי י"ט אחר השצת או למוצאי צ' ימים טובים של ר"ה אחר השצת חופפת נמי מצע"ש דהא לא אפשר לחוף ציו"ט: **שכן לא אמרי'**. היכא דטובלת צליל יום חול שיכולה לחוף היום אסורה לחוף מאתמול (ו) דקאמרון משום טעמא דשכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצאי שצת דהתם לא אפשר אצל מוצאי יום חול אפשר לחוף היום: **אפילו שכן יכולה לחוף מאתמול: לצד מאשה חופפת צאחד צצנת וטובלת צחמישי צצנת**. דרחוק יותר מדאי ואפילו טעמא דשכן ליכא למימר דאפילו צמוצאי שני ימים טובים של ר"ה שאחר השצת אסורה לחוף צע"ש ומוטצ שחחוף צליל טצילתה: **וסלכא כרצ חסדא**. לחומרל דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטצלה מוצאי יום חול לא תחוף מאתמול וצמאי דאמר רצ חסדא כולחו אמרינן דהיכא דטצלה צמוצאי צ' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השצת חופפת צע"ש לית הלכמא כוותיה אלא כדמתרין רצ יימר חייפא צליילא וטצלה צליילא. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב חסדא ומדרצז יימר: **מהו שסחוף צליגה**. צליל טצילתה מי אמרינן מתוך שמהרת לטצילתה לא חייפא שפיר: **דאיקוט**. לשון קטטה ולא רצמה לטבול: **מאי אייתיסי הספא**. מה לך למחר הלילה: **תסגי**

רב אדא ‏ⓘ [לרב חיננא מסורא] לאו הכי הוה עובדא ברבייתהו דאבא מרי ריש גלותא דאיקוט אול ר"ג בר יצחק לפיוסה ואמרה ליה מאי איתיה השתא תסגי

שלא. לא מיהדקי: **דצר תורה**. הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין תליין ומחליין הלכה למשה מסיני: **רוצו**. רוצו שערו קשור אחת אחת: **צומנה**. צשציעי. וצנדה דאורייתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: **צליגה**. דכתבי צה (ויקרא טו) תהיה צנדהת תהא צנדהת כל ז': **שלא צומנה**. צשמיני: **משום סרך צסה**. שנוהגת אחריה לטבול ביום ואפילו צזמנה ואחיא לידי כרת ולא ידעה דאלמה צשמיני הוא דטצלה ביום: **אבולאי**. שוערי העיר ועוצדי כוכבים הן. ל"א צנינים של מערות היו צדרך צית הטצילה ואם תפול שם תסמכן: **ספק וצום שוינהו**. שאפילו נדה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עזמנן כדר' זירא: **ליטצלה ציממא דשצעה**. ממנה נפשך אם נדה היא הרי יום טצילתה יותר מו' לראייתה ואם וזה היא טובלת וזה ביום: **אחר מעשה**. כיון שספרה מקצת היום של ז' תטהר ע"י טצילה: **לידי ספק**. שמה תשמע צו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטצילתה פסולה: **שכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצ"ש**. דהא אינה יכולה לחוף צצנת ודינן אפשר משאי אפשר: **כולו אמרי'**. היכא דהגיע טצילתה צמוצ"ש חופפת צע"ש ואם הגיע טצילתה צמוצאי י"ט אחר השצת או למוצאי צ' ימים טובים של ר"ה אחר השצת חופפת נמי מצע"ש דהא לא אפשר לחוף ציו"ט: **שכן לא אמרי'**. היכא דטובלת צליל יום חול שיכולה לחוף היום אסורה לחוף מאתמול (ו) דקאמרון משום טעמא דשכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצאי שצת דהתם לא אפשר אצל מוצאי יום חול אפשר לחוף היום: **אפילו שכן יכולה לחוף מאתמול: לצד מאשה חופפת צאחד צצנת וטובלת צחמישי צצנת**. דרחוק יותר מדאי ואפילו טעמא דשכן ליכא למימר דאפילו צמוצאי שני ימים טובים של ר"ה שאחר השצת אסורה לחוף צע"ש ומוטצ שחחוף צליל טצילתה: **וסלכא כרצ חסדא**. לחומרל דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטצלה מוצאי יום חול לא תחוף מאתמול וצמאי דאמר רצ חסדא כולחו אמרינן דהיכא דטצלה צמוצאי צ' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השצת חופפת צע"ש לית הלכמא כוותיה אלא כדמתרין רצ יימר חייפא צליילא וטצלה צליילא. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב חסדא ומדרצז יימר: **מהו שסחוף צליגה**. צליל טצילתה מי אמרינן מתוך שמהרת לטצילתה לא חייפא שפיר: **דאיקוט**. לשון קטטה ולא רצמה לטבול: **מאי אייתיסי הספא**. מה לך למחר הלילה: **תסגי**

שלא. לא מיהדקי: **דצר תורה**. הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין תליין ומחליין הלכה למשה מסיני: **רוצו**. רוצו שערו קשור אחת אחת: **צומנה**. צשציעי. וצנדה דאורייתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: **צליגה**. דכתבי צה (ויקרא טו) תהיה צנדהת תהא צנדהת כל ז': **שלא צומנה**. צשמיני: **משום סרך צסה**. שנוהגת אחריה לטבול ביום ואפילו צזמנה ואחיא לידי כרת ולא ידעה דאלמה צשמיני הוא דטצלה ביום: **אבולאי**. שוערי העיר ועוצדי כוכבים הן. ל"א צנינים של מערות היו צדרך צית הטצילה ואם תפול שם תסמכן: **ספק וצום שוינהו**. שאפילו נדה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עזמנן כדר' זירא: **ליטצלה ציממא דשצעה**. ממנה נפשך אם נדה היא הרי יום טצילתה יותר מו' לראייתה ואם וזה היא טובלת וזה ביום: **אחר מעשה**. כיון שספרה מקצת היום של ז' תטהר ע"י טצילה: **לידי ספק**. שמה תשמע צו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטצילתה פסולה: **שכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצ"ש**. דהא אינה יכולה לחוף צצנת ודינן אפשר משאי אפשר: **כולו אמרי'**. היכא דהגיע טצילתה צמוצ"ש חופפת צע"ש ואם הגיע טצילתה צמוצאי י"ט אחר השצת או למוצאי צ' ימים טובים של ר"ה אחר השצת חופפת נמי מצע"ש דהא לא אפשר לחוף ציו"ט: **שכן לא אמרי'**. היכא דטובלת צליל יום חול שיכולה לחוף היום אסורה לחוף מאתמול (ו) דקאמרון משום טעמא דשכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצאי שצת דהתם לא אפשר אצל מוצאי יום חול אפשר לחוף היום: **אפילו שכן יכולה לחוף מאתמול: לצד מאשה חופפת צאחד צצנת וטובלת צחמישי צצנת**. דרחוק יותר מדאי ואפילו טעמא דשכן ליכא למימר דאפילו צמוצאי שני ימים טובים של ר"ה שאחר השצת אסורה לחוף צע"ש ומוטצ שחחוף צליל טצילתה: **וסלכא כרצ חסדא**. לחומרל דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטצלה מוצאי יום חול לא תחוף מאתמול וצמאי דאמר רצ חסדא כולחו אמרינן דהיכא דטצלה צמוצאי צ' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השצת חופפת צע"ש לית הלכמא כוותיה אלא כדמתרין רצ יימר חייפא צליילא וטצלה צליילא. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב חסדא ומדרצז יימר: **מהו שסחוף צליגה**. צליל טצילתה מי אמרינן מתוך שמהרת לטצילתה לא חייפא שפיר: **דאיקוט**. לשון קטטה ולא רצמה לטבול: **מאי אייתיסי הספא**. מה לך למחר הלילה: **תסגי**

שלא. לא מיהדקי: **דצר תורה**. הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין תליין ומחליין הלכה למשה מסיני: **רוצו**. רוצו שערו קשור אחת אחת: **צומנה**. צשציעי. וצנדה דאורייתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: **צליגה**. דכתבי צה (ויקרא טו) תהיה צנדהת תהא צנדהת כל ז': **שלא צומנה**. צשמיני: **משום סרך צסה**. שנוהגת אחריה לטבול ביום ואפילו צזמנה ואחיא לידי כרת ולא ידעה דאלמה צשמיני הוא דטצלה ביום: **אבולאי**. שוערי העיר ועוצדי כוכבים הן. ל"א צנינים של מערות היו צדרך צית הטצילה ואם תפול שם תסמכן: **ספק וצום שוינהו**. שאפילו נדה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עזמנן כדר' זירא: **ליטצלה ציממא דשצעה**. ממנה נפשך אם נדה היא הרי יום טצילתה יותר מו' לראייתה ואם וזה היא טובלת וזה ביום: **אחר מעשה**. כיון שספרה מקצת היום של ז' תטהר ע"י טצילה: **לידי ספק**. שמה תשמע צו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטצילתה פסולה: **שכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצ"ש**. דהא אינה יכולה לחוף צצנת ודינן אפשר משאי אפשר: **כולו אמרי'**. היכא דהגיע טצילתה צמוצ"ש חופפת צע"ש ואם הגיע טצילתה צמוצאי י"ט אחר השצת או למוצאי צ' ימים טובים של ר"ה אחר השצת חופפת נמי מצע"ש דהא לא אפשר לחוף ציו"ט: **שכן לא אמרי'**. היכא דטובלת צליל יום חול שיכולה לחוף היום אסורה לחוף מאתמול (ו) דקאמרון משום טעמא דשכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצאי שצת דהתם לא אפשר אצל מוצאי יום חול אפשר לחוף היום: **אפילו שכן יכולה לחוף מאתמול: לצד מאשה חופפת צאחד צצנת וטובלת צחמישי צצנת**. דרחוק יותר מדאי ואפילו טעמא דשכן ליכא למימר דאפילו צמוצאי שני ימים טובים של ר"ה שאחר השצת אסורה לחוף צע"ש ומוטצ שחחוף צליל טצילתה: **וסלכא כרצ חסדא**. לחומרל דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטצלה מוצאי יום חול לא תחוף מאתמול וצמאי דאמר רצ חסדא כולחו אמרינן דהיכא דטצלה צמוצאי צ' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השצת חופפת צע"ש לית הלכמא כוותיה אלא כדמתרין רצ יימר חייפא צליילא וטצלה צליילא. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב חסדא ומדרצז יימר: **מהו שסחוף צליגה**. צליל טצילתה מי אמרינן מתוך שמהרת לטצילתה לא חייפא שפיר: **דאיקוט**. לשון קטטה ולא רצמה לטבול: **מאי אייתיסי הספא**. מה לך למחר הלילה: **תסגי**

- ↑ ואם תהרהר מובהק וספרה לה שצבנת זמנים ואחר תטהר: ויקרא טו כח

שלא. לא מיהדקי: **דצר תורה**. הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין תליין ומחליין הלכה למשה מסיני: **רוצו**. רוצו שערו קשור אחת אחת: **צומנה**. צשציעי. וצנדה דאורייתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: **צליגה**. דכתבי צה (ויקרא טו) תהיה צנדהת תהא צנדהת כל ז': **שלא צומנה**. צשמיני: **משום סרך צסה**. שנוהגת אחריה לטבול ביום ואפילו צזמנה ואחיא לידי כרת ולא ידעה דאלמה צשמיני הוא דטצלה ביום: **אבולאי**. שוערי העיר ועוצדי כוכבים הן. ל"א צנינים של מערות היו צדרך צית הטצילה ואם תפול שם תסמכן: **ספק וצום שוינהו**. שאפילו נדה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עזמנן כדר' זירא: **ליטצלה ציממא דשצעה**. ממנה נפשך אם נדה היא הרי יום טצילתה יותר מו' לראייתה ואם וזה היא טובלת וזה ביום: **אחר מעשה**. כיון שספרה מקצת היום של ז' תטהר ע"י טצילה: **לידי ספק**. שמה תשמע צו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטצילתה פסולה: **שכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצ"ש**. דהא אינה יכולה לחוף צצנת ודינן אפשר משאי אפשר: **כולו אמרי'**. היכא דהגיע טצילתה צמוצ"ש חופפת צע"ש ואם הגיע טצילתה צמוצאי י"ט אחר השצת או למוצאי צ' ימים טובים של ר"ה אחר השצת חופפת נמי מצע"ש דהא לא אפשר לחוף ציו"ט: **שכן לא אמרי'**. היכא דטובלת צליל יום חול שיכולה לחוף היום אסורה לחוף מאתמול (ו) דקאמרון משום טעמא דשכן אשה חופפת צע"ש וטובלת למוצאי שצת דהתם לא אפשר אצל מוצאי יום חול אפשר לחוף היום: **אפילו שכן יכולה לחוף מאתמול: לצד מאשה חופפת צאחד צצנת וטובלת צחמישי צצנת**. דרחוק יותר מדאי ואפילו טעמא דשכן ליכא למימר דאפילו צמוצאי שני ימים טובים של ר"ה שאחר השצת אסורה לחוף צע"ש ומוטצ שחחוף צליל טצילתה: **וסלכא כרצ חסדא**. לחומרל דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטצלה מוצאי יום חול לא תחוף מאתמול וצמאי דאמר רצ חסדא כולחו אמרינן דהיכא דטצלה צמוצאי צ' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השצת חופפת צע"ש לית הלכמא כוותיה אלא כדמתרין רצ יימר חייפא צליילא וטצלה צליילא. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב חסדא ומדרצז יימר: **מהו שסחוף צליגה**. צליל טצילתה מי אמרינן מתוך שמהרת לטצילתה לא חייפא שפיר: **דאיקוט**. לשון קטטה ולא רצמה לטבול: **מאי אייתיסי הספא**. מה לך למחר הלילה: **תסגי**

תוס' הרא"ש (המשך)
שחחשך. מיהו ר"ת אומר שאין להחמיר כל כך רק שמתבול סמוך לחשיכה ותשוב לביתה משחשיכה אז ליכא למיחש לסרך בתה: **אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק**. פי' אסורה לטבול שמא תשמע ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתחמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמראי בתראי אסור גם טבילה גזירה שמא תשמע שאסור לר' שמעון והכי משמע בפרק המפלת גבי טועה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון משמע דאתחמיש קאי דהא התם טובלת ביום כ"א משום טבילה בזמנה מצוה. וכן משמע נמי קצת בחי"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תטהר כיון שטבילה טהורה אבל להעסק במהירות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלתהעסק במהירות קאי. ואי אפשר לומר כן דעי"כ גם הטבילה אסור ר' שמעון דלא מיסתבר דפלגי רבנן עליה להחיר תחמיש כיון שאם תהיה נמצא בועל ובה למפרע. ועוד דתנן במתני' טבילה ביום שלאחריו ושמשה היו זו תרבות רעה ומגען ובעילתן תלוין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אסור. ובגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קורין תרבות רעה וחלא לא נתכוון זה אלא לבעול שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסתבר לחלק בין יום שביעי לפי שכבר נסתלקו דמיה. ועוד דאחר מעשה תטהר דקאמר היינו הטבילה ועל המעשה שהוכיז אמר דאסור לעשות כן. ועוד אי אתחמיש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי

תוס' הרא"ש (המשך)

שחחשך. מיהו ר"ת אומר שאין להחמיר כל כך רק שמתבול סמוך לחשיכה ותשוב לביתה משחשיכה אז ליכא למיחש לסרך בתה: **אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק**. פי' אסורה לטבול שמא תשמע ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתחמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמראי בתראי אסור גם טבילה גזירה שמא תשמע שאסור לר' שמעון והכי משמע בפרק המפלת גבי טועה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון משמע דאתחמיש קאי דהא התם טובלת ביום כ"א משום טבילה בזמנה מצוה. וכן משמע נמי קצת בחי"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תטהר כיון שטבילה טהורה אבל להעסק במהירות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלתהעסק במהירות קאי. ואי אפשר לומר כן דעי"כ גם הטבילה אסור ר' שמעון דלא מיסתבר דפלגי רבנן עליה להחיר תחמיש כיון שאם תהיה נמצא בועל ובה למפרע. ועוד דתנן במתני' טבילה ביום שלאחריו ושמשה היו זו תרבות רעה ומגען ובעילתן תלוין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אסור. ובגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קורין תרבות רעה וחלא לא נתכוון זה אלא לבעול שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסתבר לחלק בין יום שביעי לפי שכבר נסתלקו דמיה. ועוד דאחר מעשה תטהר דקאמר היינו הטבילה ועל המעשה שהוכיז אמר דאסור לעשות כן. ועוד אי אתחמיש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי

שחחשך. מיהו ר"ת אומר שאין להחמיר כל כך רק שמתבול סמוך לחשיכה ותשוב לביתה משחשיכה אז ליכא למיחש לסרך בתה: **אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק**. פי' אסורה לטבול שמא תשמע ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתחמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמראי בתראי אסור גם טבילה גזירה שמא תשמע שאסור לר' שמעון והכי משמע בפרק המפלת גבי טועה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון משמע דאתחמיש קאי דהא התם טובלת ביום כ"א משום טבילה בזמנה מצוה. וכן משמע נמי קצת בחי"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תטהר כיון שטבילה טהורה אבל להעסק במהירות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלתהעסק במהירות קאי. ואי אפשר לומר כן דעי"כ גם הטבילה אסור ר' שמעון דלא מיסתבר דפלגי רבנן עליה להחיר תחמיש כיון שאם תהיה נמצא בועל ובה למפרע. ועוד דתנן במתני' טבילה ביום שלאחריו ושמשה היו זו תרבות רעה ומגען ובעילתן תלוין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אסור. ובגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קורין תרבות רעה וחלא לא נתכוון זה אלא לבעול שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסתבר לחלק בין יום שביעי לפי שכבר נסתלקו דמיה. ועוד דאחר מעשה תטהר דקאמר היינו הטבילה ועל המעשה שהוכיז אמר דאסור לעשות כן. ועוד אי אתחמיש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי

שחחשך. מיהו ר"ת אומר שאין להחמיר כל כך רק שמתבול סמוך לחשיכה ותשוב לביתה משחשיכה אז ליכא למיחש לסרך בתה: **אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק**. פי' אסורה לטבול שמא תשמע ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתחמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמראי בתראי אסור גם טבילה גזירה שמא תשמע שאסור לר' שמעון והכי משמע בפרק המפלת גבי טועה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון משמע דאתחמיש קאי דהא התם טובלת ביום כ"א משום טבילה בזמנה מצוה. וכן משמע נמי קצת בחי"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תטהר כיון שטבילה טהורה אבל להעסק במהירות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלתהעסק במהירות קאי. ואי אפשר לומר כן דעי"כ גם הטבילה אסור ר' שמעון דלא מיסתבר דפלגי רבנן עליה להחיר תחמיש כיון שאם תהיה נמצא בועל ובה למפרע. ועוד דתנן במתני' טבילה ביום שלאחריו ושמשה היו זו תרבות רעה ומגען ובעילתן תלוין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אסור. ובגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קורין תרבות רעה וחלא לא נתכוון זה אלא לבעול שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסתבר לחלק בין יום שביעי לפי שכבר נסתלקו דמיה. ועוד דאחר מעשה תטהר דקאמר היינו הטבילה ועל המעשה שהוכיז אמר דאסור לעשות כן. ועוד אי אתחמיש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי

תוס' הרא"ש (המשך)

שחחשך. מיהו ר"ת אומר שאין להחמיר כל כך רק שמתבול סמוך לחשיכה ותשוב לביתה משחשיכה אז ליכא למיחש לסרך בתה: **אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק**. פי' אסורה לטבול שמא תשמע ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתחמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמראי בתראי אסור גם טבילה גזירה שמא תשמע שאסור לר' שמעון והכי משמע בפרק המפלת גבי טועה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון משמע דאתחמיש קאי דהא התם טובלת ביום כ"א משום טבילה בזמנה מצוה. וכן משמע נמי קצת בחי"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תטהר כיון שטבילה טהורה אבל להעסק במהירות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלתהעסק במהירות קאי. ואי אפשר לומר כן דעי"כ גם הטבילה אסור ר' שמעון דלא מיסתבר דפלגי רבנן עליה להחיר תחמיש כיון שאם תהיה נמצא בועל ובה למפרע. ועוד דתנן במתני' טבילה ביום שלאחריו ושמשה היו זו תרבות רעה ומגען ובעילתן תלוין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אסור. ובגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קורין תרבות רעה וחלא לא נתכוון זה אלא לבעול שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסתבר לחלק בין יום שביעי לפי שכבר נסתלקו דמיה. ועוד דאחר מעשה תטהר דקאמר היינו הטבילה ועל המעשה שהוכיז אמר דאסור לעשות כן. ועוד אי אתחמיש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי

תוס' הרא"ש (המשך)

שחחשך. מיהו ר"ת אומר שאין להחמיר כל כך רק שמתבול סמוך לחשיכה ותשוב לביתה משחשיכה אז ליכא למיחש לסרך בתה: **אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק**. פי' אסורה לטבול שמא תשמע ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתחמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמראי בתראי אסור גם טבילה גזירה שמא תשמע שאסור לר' שמעון והכי משמע בפרק המפלת גבי טועה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון משמע דאתחמיש קאי דהא התם טובלת ביום כ"א משום טבילה בזמנה מצוה. וכן משמע נמי קצת בחי"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תטהר כיון שטבילה טהורה אבל להעסק במהירות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלתהעסק במהירות קאי. ואי אפשר לומר כן דעי"כ גם הטבילה אסור ר' שמעון דלא מיסתבר דפלגי רבנן עליה להחיר תחמיש כיון שאם תהיה נמצא בועל ובה למפרע. ועוד דתנן במתני' טבילה ביום שלאחריו ושמשה היו זו תרבות רעה ומגען ובעילתן תלוין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אסור. ובגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קורין תרבות רעה וחלא לא נתכוון זה אלא לבעול שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסתבר לחלק בין יום שביעי לפי שכבר נסתלקו דמיה. ועוד דאחר מעשה תטהר דקאמר היינו הטבילה ועל המעשה שהוכיז אמר דאסור לעשות כן. ועוד אי אתחמיש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי

תוס' הרא"ש (המשך)

שחחשך. מיהו ר"ת אומר שאין להחמיר כל כך רק שמתבול סמוך לחשיכה ותשוב לביתה משחשיכה אז ליכא למיחש לסרך בתה: **אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק**. פי' אסורה לטבול שמא תשמע ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתחמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמראי בתראי אסור